

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa K. P.
przeciwko P. L.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1). odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2). odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 7 października 2020 r. po rozpoznaniu sprawy z powództwa K. P. przeciwko P. L. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z 10 marca 2020 r. oddalił apelację oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sadu Apelacyjnego w (...) wniósł Powód, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt I sentencji i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i ewentualnie o uchylenie

zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, a także rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Skarżący oparł skargę kasacyjną na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., a także naruszenia prawa materialnego, tj. art. W ocenie Skarżącego wnioskującego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podstawą przyjęcia ma być art. 398⁸ § 1 i 4 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania oraz o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przyjęcia jej do rozpoznania. Skarżący jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje art. 398⁸ § 1 i 4 k.p.c., co z uwagi na treść wniosku należy traktować jako wskazanie, iż w ocenie Skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona, a zatem jej podstawę stanowić ma art. 398⁸ § 1 pkt 4 k.p.c. (jako że powołany przepis nie zawiera treści o numeracji paragrafu 4, lecz pkt 4).

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Jak już wskazano, Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny

albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 marca 2019 r., sygn. akt I CSK 475/18; 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 506/17; 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 529/17; 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt II CSK 728/17; 15 maja 2018 r., sygn. akt II CSK 2/18; 10 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 798/17; 23 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 36/18; 29 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 42/18; 13 czerwca 2018 r., sygn. akt II CSK 71/18; 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 534/17; 12 marca 2018 r., sygn. akt III CSK 291/17; 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 650/15, niepublikowane).

W przypadku wskazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

W tym zakresie Skarżący w niniejszej sprawie nie przedstawił odrębnej, samodzielnej i wyczerpującej argumentacji w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy przypomnieć, że zarówno wniosek, jak i jego uzasadnienie, stanowią odrębne części (elementy konstrukcyjne) skargi kasacyjnej, zaś Sąd Najwyższy na etapie rozpoznania wniosku o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania dokonuje oceny jedynie zaistnienia przesłanek wniosku i argumentacji jurejdcznej go uzasadniającej. Z tej przyczyny nie jest wystarczające odesłanie przez skarżącego do motywów uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które samodzielnie i odrębnie są oceniane w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W niniejszej sprawie wskazane w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia prawa, w tym także argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, koncentrują się nie na analizie zagadnień o charakterze jurejdcznym, lecz stanowią polemikę z ustaleniami i oceną dokonaną przez Sąd *ad quem*. Powód zmierza do podważenia ustaleń faktycznych odnoszących się do oceny przesłanki rażącej niewdzięczności na podstawie art. 898 k.c. Tymczasem postępowanie kasacyjne nie stanowi postępowania przed sądem trzeciej instancji, ma inne cele i funkcje niż

to, które toczyło się przed sądami *meriti*, zaś podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze sytuację majątkową Skarżącego.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezszkolenia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982. Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę, zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201).

